

HỒ THỨ MƯỜI TÁM

TIỂU HỒ PHỈ GIẢI CỨU QUẦN HÙNG

Đột nhiên hỏa quang loé lên, những bức thư họa treo trên tường bị sức nóng là cho đổ rục, chỉ trong khoảng khắc đã bị cháy tàn.

Kế đó lại tối om, giơ bàn tay không trông rõ ngón. Chẳng bao lâu mọi người sợ cháy đến bàn ghế.

Quần hào lòng nóng như lửa đốt mà chẳng một ai lên tiếng, chỉ ngưng thần lắng nghe thanh âm cuộc chiến giữa ba người bên ngoài.

Vương Kiếm Anh chồm miệng la lên :

-Hồ gia tiểu huynh đệ ! Đánh lẹ vào hạ bàn Thương Lão Thái. Đường đao pháp này của mụ có ba chỗ không ổn.

Hắn đã rèn luyện môn Bát Quái Đao mấy chục năm nên chỉ nghe đao phóng là biết mụ sử đao như thế nào.

Hồ Phỉ đang cay cực vì trong lúc nhất thời khó bề thủ thắng. Gã nghe Vương Kiếm Anh hô hoán bất giác trong lòng hoan hỷ, con người như cánh cung vung quyền đâm vào đùi Thương Lão Thái.

Thương Lão Thái không né tránh, lại giơ đao lên chém thẳng xuống sống lưng gã. Mụ chỉ mong đả thương địch chứ chẳng lo gì đến thân mình.

Hồ Phỉ vận lưng nghiêng mình tránh khỏi nhất đao này thì chiêu thứ hai của Thương Lão Thái lại chém tới.

Mụ nghe rõ tiếng Vương Kiếm Anh hô địch nhân đánh vào hạ bàn mình mà vẫn không phòng thủ.

Vương Kiếm Anh lại hô :

-Mụ nóng lòng liều mạng. Tiểu huynh đệ không đoạt được kim đao của mụ đâu. Hãy nghĩ mau biện pháp khác.

Hồ Phỉ lẩm bẩm :

-Cái đó ta cũng biết rồi, hà tất hắn phải nhắc nhở ? Gặp mụ khùng này thì còn có biện pháp nào nữa ?

Cuộc chiến đấu ngoài lỗ chó đang lúc kịch liệt. Hồ Phỉ một mình chọi hai, dần dần chiếm được thượng phong nhưng muốn thắng, e rằng còn phải đánh đến hơn trăm hiệp nữa.

Thương Lão Thái coi chừng tình thế bất lợi, lại nghe Vương Kiếm Anh không ngớt hô hoán chỉ điểm địch nhân, đem những yếu quyết phá giải Bát Quái Đao nói ra từng điểm một khiến mụ cảm hận dị thường. Mụ ngắm ngầm thóa mạ :

-Hắn chẳng báo thù cho đồng môn là một điều tệ hại, lại còn quay ra giúp giặc. Đúng là một tên gian tặc lòng lang dạ chó.

Mụ không nghĩ tới Vương Kiếm Anh ở vào tuyệt đại. Nếu hắn không giúp đỡ Hồ Phỉ thì tính mạng khôn toàn trong khoảng khắc.

Đang lúc giận như người điên, Thương Lão Thái tự nhủ :

-Quân tiểu tạp chủng này võ nghệ cao cường. Gã đã trốn xa e rằng khó lòng giết được gã. Nhưng bọn gian nhân trong sảnh đường chết hết thì ta cũng hả giận được một phần.

Mụ liền la gọi gia đình chất thêm củi để đốt cho thật dữ.

Ân Trọng Tương không ngớt dậm chân oán trách Hồ Phỉ vô dụng.

Vương Kiếm Kiệt nói :

-Triệu Tam Gia ! Mau phóng ám khí ra giúp gã.

Triệu Bán Sơn trong tay đã cầm sẵn mười mấy mũi ám khí nhưng bọn Thương Lão Thái ba người lại ác đấu ở mé bên lỗ chó chui ra, ám khí không đi đường cong được.

Kể ra lão còn mấy ngón phi yến, ngân thoa độc đáo có thể đi quanh theo đường cánh cung đả thương người nhưng Hồ Phỉ đánh nhau với mẹ con Thương Lão Thái mà họ dùng binh khí ngăn ngửi đứng gần nhau, lão không nhìn được chuẩn đích mà cứ phát ra liều lĩnh, lỡ trúng phải Hồ Phỉ thì sao ?

Chú nhỏ Hồ Phỉ tâm cơ linh mãnh, đã nghĩ tới điểm này, mấy lần muốn dẫn dụ Thương Lão Thái ra phía trước lỗ chó chui nhưng mụ rất úy kỵ tài phóng ám khí của Triệu Bán Sơn, thủy chung không chịu mắc lừa.

Lúc này trong sảnh đường mùi khói khét lẹt đã dần dụa. Ban đầu mọi người cháy râu tóc, tiếp theo tà áo cũng dần dần quần lên.

Lữ tiểu muội không chịu nổi khí nóng nung nấu đã sắp ngất đi.

Từ Tranh trong lúc nóng nảy, thò đầu vào lỗ chó chui định liều mạng chui ra nhưng lỗ nhỏ mà đầu lớn làm sao chui lọt được ?

Bốn mặt lỗ chó đều xây bằng đá hoa cương rất dày. Hắn đưa hai tay hết sức rung chuyển mà không di động được chút nào.

Vương Kiếm Kiệt chợt nghĩ ra điều gì lắm bả :

-Nếu thằng nhỏ Hồ Phỉ mà có binh khí thì Thương Lão Thái địch nổi gã thế nào được ? Sao ta không nghĩ ra điểm này từ trước ?

Hắn liền thò tay ra lượm thanh Bát Quái Dao dưới đất. Không ngờ lưỡi đao chạm vào thiết bản nền nhà đã nung lên nóng cháy. Hắn vừa chụp lấy tay đau rất không chịu nổi, rú lên một tiếng.

Nhưng lúc này không thể chần chờ ở trong sảnh đường được nữa, hắn nhin đau xé một mảnh áo quần lấy chuôi đao. Tay trái hắn đẩy Từ Tranh ra miệng la gọi :

-Tiểu Hồ Phỉ ! Binh khí đây này. Đón lấy cho mau.
Hắn rung tay một cái liệng thanh đao qua lỗ chó chui.
Hồ Phỉ quay lại đón tiếp.

Thương Bảo Chấn cũng nghe tiếng hô hoán, nhảy xô lại tới tranh cướp.
Bỗng nghe hai người đồng thời bật tiếng la hoảng.

Một tiếng loảng choảng lên. Một thanh đao đều rớt xuống. Nguyên thanh đao của Vương Kiếm Kiệt liệng ra, Hồ Phỉ chụp được trước nhưng đao nóng quá, gã phải buông tay.

Thương Bảo Chấn nhảy tới trước chỗ chó chui liền bị Triệu Bán Sơn phóng mũi kim tiền tiêu bán trúng vào cổ tay. Hắn phải liệng cả thanh Bát Quái Đao của mình xuống.

Hồ Phỉ chụp không trúng, Thương Lão Thái đã vung Bát Quái Đao chém tới sau lưng. Gã nghiêng người đi một chút lạng đến bên Thương Bảo Chấn, đột nhiên sử chiêu Hãn Ngư Khát Thủy đưa tay lên chặt cổ Thương Bảo Chấn.

Thương Bảo Chấn bị gã đè xuống nếu không xoay mình đi thì xương cổ bị gãy. Hắn lăn người áp mặt nóng xuống đất lại đụng phải thanh đao nóng bỏng của Vương Kiếm Kiệt. Mấy tiếng xèo xèo vang lên, tiếp theo là tiếng rú thê thảm. Nửa bộ mặt xinh đẹp của Thương Bảo Chấn bị cháy sém một vệt dài.

Tiếng rú này khiến mọi người trong sảnh đường đều vui mừng. Ai cũng cho là Thương Bảo Chấn bị Hồ Phỉ đả thương.

Thương Lão Thái vừa nóng lòng rửa hận. lại xót tình mẫu tử nhưng mụ không chiếu cố cho con, giơ đao lên chém xuống bả vai Hồ Phỉ.

Choang một tiếng !

Hồ Phỉ không né tránh, xoay tay quét ngang thanh đao chống đỡ. Nguyên gà thừa cơ Thương Bảo Chấn bị ngã đoạt lấy thanh Bát Quái Đao trong tay hắn. Mọi người trong sảnh đường vừa bị sức nóng khủng khiếp hành hạ vừa ở trong bóng đen chẳng nhìn thấy gì nhưng nghe bên ngoài song đao chạm nhau choang choảng biết là Hồ Phỉ đã đoạt được binh khí và đang chiến đấu mãnh liệt, trong lòng lại thêm phần hy vọng.

Wương Kiếm Anh lớn tiếng hô :

-Chém vào vai bên phải mụ ! Chém vào vai bên phải mụ !

Mã Hành Không cũng la lên :

-Hãy đánh đuổi bọn trang đình đang khuân củi chất thêm vào đồng lửa.

Tôn Cương Phong quát bảo :

-Không cần dằng co với lão thái bà nữa, hãy tìm cách mở cửa sảnh đường cho lộ.

Từ Tranh gầm lên :

-Nóng chết người rồi ! Nóng chết người rồi !

Mọi người la hét một câu rồi loạn xà ngầu.

Hồ Phi cũng biết mở cửa sảnh đường là việc khẩn yếu nhất nhưng Thương Lão Thái quần lấy gã để liều mạng, khi nào mục chết mới buông tha, thủy chung gã chẳng có lúc nào rảnh tay một chút.

Đao pháp của Hồ Phi cao thâm hơn Thương Lão Thái hiền nhưng cục diện lúc này rối ren vô cùng. Gã còn nhỏ tuổi khó bề trấn tĩnh tâm thần để ứng phó nên mấy phen đã có cơ hội hạ đối phương mà đều bị đối phương ra chiêu liều lĩnh giải khai được.

Hai người chiến đấu ráo riết đã bảy tám hiệp, Thương Lão Thái không ngớt lùi lại phía sau.

Thương Bảo Chấn rút lấy thanh đao trong tay một tên gia đình tiến lại giúp công.

Bọn trang đình ban đầu thấy chủ mẫu cùng thiếu chủ nhân tay cầm binh khí đối phó với một thằng nhỏ xích thủ không quyền, đã tưởng thế nào cũng thắng. Bây giờ chúng thấy chủ mẫu đầu tóc bơ phờ không ngớt lùi lại, hiển nhiên không chống nổi. Chúng liền cầm đao tới tấp nhảy vào trợ chiến.

Bọn trang đình võ nghệ thấp kém bị Hồ Phi đao đâm chân đá, chớp mắt đã mấy tên bị thương nhưng tên nào cũng khỏe mạnh gan dạ. Chúng mang thương mà vẫn ở lại cực chiến không bỏ chạy.

Tiếng người hô hoán quát tháo, tiếng khí giới chạm nhau chát chúa, tiếng chửi bới om sòm, tiếng củi nổ lác rác hoà với nhau thành một khúc nhạc hỗn độn.

Mọi người trong sảnh đường thấy bên ngoài mỗi lúc một náo loạn lại nghĩ thầm :

-Hồ Phi tuy võ công cao cường như gã chỉ có một người mà lại là một thằng nhỏ phải đối phó với cả đoàn người trong Thương Gia Bảo thì làm sao mà thủ thắng được ?

Thế rồi kẻ thì thoá mạ, người thì thử dài. Có người kêu gào rất bi thảm, thật là huyền ảo.

Bỗng có tiếng người hô :

-Tiểu Hồ Phi hãy nghe đây. Dùng Âm Dương Quyết để đối phó với chủ nhân, dùng Loạn Hoàn Quyết xua đuổi bọn phụ thuộc.

Thanh âm này trung khí đầy rẫy lẫn át những tiếng tạp nhạp. Câu nói rõ từng chữ. Chính là Triệu Bán Sơn.

Hồ Phi thấy địch nhân mỗi lúc một nhiều, trong lòng gã đang bực bội chưa biết làm thế nào, bỗng nghe Triệu Bán Sơn nói mấy câu liền nghĩ ngay lão là một bậc anh hùng cái thế, đã chỉ thị tất nhiên không lầm.

Bất giác gã phấn khởi tinh thần, vung thanh cương đao vù vù chém vào trung bàn Thương Lão Thái.

Thanh đao này gã lấy của Thương Bảo Chấn, tuy lưỡi đao đã quăn lên nhưng chỉ cần chém trúng đao vẫn có thể giết người được.

Thương Lão Thái thấy thế đánh của gã cực kỳ mãnh liệt phải quét ngang thanh đao đón đỡ.

Hai đao đụng nhau bật lên những tiếng choang choảng hai lần. Đến lần thứ ba Hồ Phỉ đang từ cương kinh đột nhiên đổi sang nhu kinh, từ dương biến sang âm. Thu về một chiêu phóng ra một chiêu. Cổ tay gã đột nhiên xoay chuyển ba vòng. Hồ Phỉ xoay chuyển theo thế thuận. Thương Lão Thái xoay chuyển theo thế nghịch.

Đến vòng thứ hai, Thương Lão Thái không xoay chuyển được nữa vì cảm thấy xương khuỷu tay đao nhói lên, mục đành phải buông đao rút tay về.

Thanh Tử Kim Bát Quái Đao đang ngon trốn bay vọt lên không.

Hồ Phỉ lần đầu dùng Âm Dương Quyết đã thành công, tiếp đó gã vung đao chém xuống vai Thương Lão Thái.

Lưỡi đao còn cách chừng nửa thước, gã thấy mái tóc bạc phơ của mục xoắn xuống vai. Nửa bên mặt đầy huyết tích lem luốc.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu óc gã :

-Mục già này kể cũng đáng thương, sao ta lại chém chết mục ?

Gã vội xoay chuyển thanh đao, định đập sống đao xuống vai mục khiến mục không còn sức chiến đấu rồi mình đi mở cửa cứu người.

Không ngờ Thương Lão Thái tuột tay mất thanh đao rồi, trong lòng nghĩ ngay đến kế chết cả đôi với kẻ thù.

Mục thấy Hồ Phỉ vung đao chém xuống vẫn không né tránh mà lại tiến lên một bước nhảy xô vào bụng gã. Tay mục nắm huyết Thần Phong ở trước ngực, một tay nắm huyết Trung Chủ ở bụng dưới đối phương rồi níu chặt lấy. Hồ Phỉ cả kinh đánh mạnh sống đao xuống.

Thương Lão Thái ú lên một tiếng. Xương vai mục gãy tan nát nhưng mục chẳng nghĩ gì nữa cứ nắm chặt lấy huyết đạo Hồ Phỉ chết cũng không buông. Đồng thời mục đưa chân phải móc mạnh một cái. Cả hai người cùng ngã lăn ra.

Đến đây Hồ Phỉ mới rút kinh nghiệm lâm địch, gã tuyệt không ngờ địch nhân lúc liều mạng còn có biện pháp độc địa như vậy. Gã bị mục nắm giữ rồi liền hết sức đẩy dụa.

Thương Lão Thái lại há miệng cắn vào vạt áo trước ngực gã để lăn đi mấy vòng. Cả hai người lăn đến bên đồng lửa lớn.

Hồ Phỉ gầm lên :

-Lui lại mau ! Mục không sợ lửa đốt ư ?

Trong lúc tâm thần hỗn loạn, gã quên cả sử dụng tiểu cầm nã thủ để thoát khỏi cuộc níu kéo này mà chỉ hết sức cật cựa.

Hai người lại lăn hai vòng nữa vào đến đồng lửa.

Thương Bảo Chấn la gọi :

-Má má !

Gã nhẩy vọt lại cứu viện. Hấn cầm đơn đao nhắm trúng đầu Hồ Phỉ chém xuống.

Hồ Phỉ nghiêng đầu tránh khỏi nhưng bị chuôi đập trúng vào trán, gã đau quá cơ hồ ngất đi.

Thương Bảo Chấn sợ mẫu thân bị thương liền vươn tay nhắc cả hai người ra khỏi đồng lửa. Hấn lại nhằm sau lưng Hồ Phỉ vung đao chém xuống.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hồ Phỉ đột nhiên tỉnh táo lại, xoay chân đá một cước, trúng vào cổ tay Thương Bảo Chấn.

Gã đá phát thứ hai và đã vận dụng toàn lực hất đối phương ra ngoài năm, sáu trượng. Trong lúc nhất thời Thương Bảo Chấn không bò dậy được.

Quần áo Hồ Phỉ đã bị lửa cháy, trán lại đau như muốn vỡ đầu. Gã quát một tiếng thật to. Hai tay vung mạnh một cái.

Mấy tiếng lách cách vang lên. Gã đã thoát khỏi bàn tay Thương Lão Thái.

Gã liền lăn dưới chân để dập tắt lửa cháy áo.

Thương Lão Thái tuổi già bị khói lửa nung nấu làm cho chết giấc.

Bọn trang đình vội dập tắt lửa cháy trên người mụ.

Hồ Phỉ tay không chạy vào giữa đám trang đình. Tong lòng gã rất hối hận và giận thân, tự trách :

-Đã gặp lúc thập tử nhất sinh, chiến đấu khốc liệt đến cùng cực mà ta còn nản dạ thương xót kẻ thù mới thật là ngu xuẩn. Vừa rồi mà ta phải chết uống thì thật là vô lý.

Bây giờ gã không dung tình nữa, đoạt lấy một thanh đơn đao rồi quyền đâm chân đá, đao chém túi bụi khác nào con hổ xông vào đàn dê.

Chỉ trong khoảnh khắc, gã đánh bọn trang đình chạy tán loạn.

Hồ Phỉ vọt đến trước cửa sảnh đường, đoạt một thanh hỏa xa trong tay một trang đình. Gã cầm hỏa xa gạt đồng củi lửa tung đi.

Gã thấy cánh cửa sắt đã đổ rục không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

-Nếu then khoá cửa mà chảy liền nhau thì cánh cửa này đành chịu không mở ra được.

Trong lúc nguy cấp, gã không kịp nghĩ nhiều, giơ đơn đao lên vận kinh lực vào tay mặt, hết sức chém xuống.

Chát một tiếng vang lên. Khóa cửa rớt xuống liền. Gã dùng sức mạnh quá, thanh đơn đao cong vẹo đi.

Hồ Phỉ liệng đơn đao xuống, cầm cây hỏa xa móc vào vòng cửa kéo mạnh một cái mà cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Hồ Phỉ trống ngực đánh thành thành, miệng lảm bảm :

-Chẳng lẽ sắp thành công mà còn hỏng ? Cánh cửa này không mở ra được thì làm thế nào ?

Gã lảm bảm cầu khẩn đồng thời hết sức giật mạnh hơn. Mấy tiếng kẹt vang lên. Cánh cửa từ từ mở rộng. Khói đen lửa đỏ từ phía trong cửa tuôn ra ngoài.

Hồ Phỉ không ngờ trong sảnh đường lại cháy dữ thế, vội cất tiếng la gọi :

-Triệu bá bá ! Ra lệ đi !

Bỗng thấy trong đám khói mù dày đặc, một người nhảy vọt ra trước. Chính là Vương Kiếm Anh. Kế đến bọn Ân Trọng Tường, Từ Tranh, Mã Hành Không, Tôn Cương Phong lục tục chạy theo. Sau cùng là Triệu Bán Sơn ôm Lữ tiểu muội chạy ra. Mọi người áo quần cháy khét lẹt coi rất thảm hại.

Lúc này những đồ gỗ trong sảnh đường đều bị lửa sém, bàn ghế dĩ nhiên cháy ròi. Cả rường cột cũng bốc lửa bùng bùng. Thật là thời cơ chỉ cách nhau trong giây lát. Nếu sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới phá được cửa thì bấy nhiêu người đều chết héét.

Hồ Phỉ thấy Triệu Bán Sơn vẫn bình yên liền nhảy xổ lại gọi luôn mấy tiếng :

-Triệu bá bá ! Triệu bá bá.

Triệu Bán Sơn bị cháy sém râu tóc mà vẫn bình tĩnh như thường. Lão tùm tùm cười khen ngợi :

-Hảo hài tử ! Hài tử giỏi quá !

Bỗng nghe Vương Kiếm Anh la gọi :

-Kiếm Kiệt ! Kiếm Kiệt ! Huynh đệ ở đâu ?

Triệu Bán Sơn đảo mắt nhìn quanh quả nhiên chẳng thấy Vương Kiếm Kiệt đâu. Lão kinh hãi hỏi :

-Chẳng lẽ y còn chưa ra ?

Vương Kiếm Anh lại réo lên :

-Huynh đệ chưa ra ư ? Huynh đệ chưa ra ư ?

Lúc này trong sảnh đường cột cháy ròi ngổn ngang đổ xuống. Trong nhà biến thành cái lò lửa.

Vương Kiếm Anh tuy thủ túc tình thâm cũng không dám tiến vào cứu viện, chỉ lớn tiếng hô hoán :

-Kiếm Kiệt ! Ra lệ đi ! Ra lệ đi !

Triệu Bán Sơn và Hồ Phỉ cùng nghĩ thầm :

-Nếu hấn có thể ra được thì dĩ nhiên đã chạy ra rồi ! Có lý nào hấn còn ngồi lại chờ chết ?

Cả hai người cùng hoài bão tấm lòng nghĩa hiệp, không nghĩ ngợi gì nữa, một già một trẻ đồng thời xông vào lò lửa để tìm Vương Kiếm Kiệt.

Hồ Phi dẫm chân trên gạch nóng bỏng không ngớt nhảy loạn lên.

Triệu Bán Sơn giục :

-Hài tử ! Người ra đi thôi !

Hồ Phi đáp :

-Không ! Triệu bá bá ra đi ! Ra lệ đi !

Bồng gã lớn tiếng hô :

-Đây rồi.

Gã cúi xuống lôi Vương Kiếm Kiệt dậy chạy vội ra ngoài.

Nguyên Vương Kiếm Kiệt không chịu nổi sức nóng, thò mũi qua lỗ chó chui để hít không khí, chẳng ngờ một luồng khí đen từ ngoài vòng xông vào khiến hấn ngất xỉu.

Hồ Phi bị luồng khí xông phát ho một lúc. Gã kéo Vương Kiếm Kiệt ra đến cửa thì đột nhiên người bên ngoài bật tiếng la hoảng vì thấy tấm rương trên nóc nhà cháy bùng bùng rơi xuống sắp trúng đầu Hồ Phi.

Hồ Phi bước lẹ muốn xông ra nhưng cây rương dài quá coi chừng không ra kịp. Triệu Bán Sơn hắng giọng một tiếng, tiến lên nửa bước ra chiêu Phiến Thông Bối, tay mặt gã đỡ lấy cây rương đang cháy.

Cây rương này đã nặng tới bốn, năm trăm cân lại từ trên cao rơi xuống thế đạo càng khủng khiếp.

Triệu Bán Sơn đè chân chèo đứng thật vững. Tay mặt hứng lấy.

Cây rương lại bật lên. Nửa chiêu dưới về Phiến Thông Bối đầy nốt ra, tay trái đu mạnh một cái.

Bồng thấy một con rồng lửa từ trong sảnh đường bay qua cửa vọt ra ngoài mười trượng mới hạ xuống.

Mọi người ở cửa sảnh đường thấy Triệu Bán Sơn thi triển công phu đặc biệt đều ngăn người ra một lúc mới hò reo vang dội.

Cả bọn trang đình ở Thương Gia Bảo đứng ở đằng xa thấy thế cùng bật tiếng hoan hô.

Vương Kiếm Anh đỡ lấy Vương Kiếm Kiệt vội vàng dập tắt lửa cháy quần áo hấn, trong lòng ngấm ngầm hổ thẹn vì chính là thân huynh lại không cứu được thân đệ phải mượn tay người khác.

Mã Hành Không cùng Từ Tranh ra khỏi sảnh đường lập tức đi tìm Mã Xuân Hoa nhưng nhìn ngang nhìn ngửa chẳng thấy bóng nàng đâu.

Từ Tranh sinh dạ hoài nghi nghi bụng :

-Nhất định thị cùng thẳng lỗi họ Trương đã đưa nhau đi chỗ kín để làm trò khi rồi.

Gã vừa ra khỏi lửa, lửa hờn ghen trong lòng lại càng nóng bỏng. Gã nói :

-Sư phụ ! Đệ tử đi kiểm y.

Rồi co giò chạy ngay.

Mã Hành Không đã tuổi già, không mau lẹ như bọn trẻ. Lão còn bị lửa cháy, khói ngạt làm cho đầu nhức mắt hoa, chỉ muốn tìm nơi nằm nghỉ thì đột nhiên sau lưng có chưởng phong xô tới.

Vụ tập kích đột ngột này ra ngoài sự tiên liệu của lão. Phát chưởng đánh tới vừa mạnh vừa mau. Mã Hành Không không kịp né tránh đành phải đón tiếp.

Bình một tiếng vang lên. Người lão lão đảo muốn té.

Lão không nhận ra kẻ đánh lén lão là ai.

Mặt lão tối sầm lại, toàn thân nhũn ra. Tiếp theo lão bị đá một cước vào hông đít. Người lão không tự chủ được bị hất vào trong lò lửa.

Trong lúc mê man, lão nghe Thương Lão Thái nổi lên tràng cười rộ, miệng hô :

-Kiếm Minh ! Kiếm Minh ! Rút cục tiện thiếp đã báo thù cho chàng được một phần.

Làn hơi nóng bao bọc hết mình lão, lão ngất đi không biết gì nữa. Triệu Bán Sơn vừa mới cứu tỉnh Lữ tiểu muội bỗng thấy Thương Lão Thái đột nhiên từ trong đám khói lửa chui ra đánh hất Mã Hành Không vào lò lửa khiến lão không khỏi ngẩn người.

Lão thấy Thương Lão Thái cong lưng đi vào cửa sảnh đường. Lửa cháy ầm ầm mà tựa hồ mù không trông thấy. Lão liền lớn tiếng la :

-Ra lẹ đi ! Mụ muốn tự tự hay sao ?

Lão vừa dứt lời, lại một cây hoành rất lớn lửa cháy bùng bùng rớt xuống. Uyển một tiếng vang dội. Khói lửa nháy múa bốn mặt vít lấy cửa sảnh đường. Thương Lão Thái ôm thanh Tử Kim Bát Quái Dao, mặt lộ vẻ tươi cười, ngồi ngay ngắn giữa đám khói lửa. Quần áo đầu tóc toàn thân mụ đã bén lửa mà tựa hồ mụ không biết đau khổ.

Trong bụng mụ nghĩ thầm :

-Tâm nguyện trả thù của ta đến đây là hết, không thể làm hơn được nữa, vậy là lúc ta nên đi hội họp với Kiếm Minh.

Triệu Bán Sơn buông tiếng thở dài, lấy lòng cảm khái nghĩ thầm :

-Lão thái thái này tuy là nữ lưu mà tính tình cương liệt hơn cả bọn mày râu.

Lão lại nghĩ tới cuộc đông du phen này ngẫu nhiên được quen biết một chàng thiếu niên anh hùng kể ra cũng không uổng.

Lão thấy bọn Tôn Cương Phong, Vương Kiếm Anh đang bận rộn liền quay lại bảo Hồ Phi :

-Tiểu huynh đệ ! Chúng ta đi thôi. Cũng đi một đường có được không ?

Hồ Phi đáp :

-Hay lắm ! Hay lắm !

Trong tâm linh nhỏ bé của gã, gã đã nhìn thấy trên thế gian thật là lắm chuyện vụn ảo khôn lường. Cuộc trả thù của Lữ tiểu muội như vậy, cuộc trả thù của Thương Lão Thái là thế.

Gã cùng Triệu Bán Sơn dắt tay nhau đi.

Hai người cùng lẳng lung nghĩ điều tâm sự.

oOo